

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.K.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2015, čj. 44000/000822/15/44091010/Nek,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla podle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v platném znění (dále též jen „*zákon č. 187/2006 Sb.*“ nebo „*zákon o nemocenském pojištění*“), předepsána k úhradě regresní náhrada ve výši 25.241,- Kč (rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 12. 1. 2015, čj. 44006/000592/15/110/spopav, ve spojení s rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 3. 2015, čj. 44000/000822/15/44091010/Nek).

Podle § 126 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu.

Podle § 126 odst. 3 tohoto zákona se regresní náhrada stanoví ve výši vyplacené dávky.

Podle § 126 odst. 4 uvedeného zákona povinnost k zaplacení regresní náhrady vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit tuto náhradu.

II. Žaloba

V žalobě žalobce namítá, že z obsahu trestního příkazu Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 12. 2. 2014, čj. 1 T 11/2014-86, vyplývá toliko to, že spáchal přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, rozhodně z něj však nevyplývá, že *a)* by spáchal přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a *b)* že by pracovní neschopnost, která byla vystavena poškozenému Z. K., byla v příčinné souvislosti s žalobcovým jednáním. Pracovní neschopnost Z. K. trvala od 26. 11. 2013 do 29. 1. 2014. V předmětné době probíhalo před Okresním soudem v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 6 C 265/2013 řízení o rozvodu manželství Z. K. a J. K. Návrh na rozvod manželství, jehož součástí byla dohoda o vypořádání vzájemných majetkových vztahů po dobu po rozvodu ze dne 25. 11. 2013, došel k okresnímu soudu dne 27. 11. 2013. Dne 19. 12. 2013 byl vydán rozsudek, jímž bylo manželství rozvedeno. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 27. 12. 2013. Žalobce požádal, aby si správní orgán vyžádal tento rozvodový rozsudek. Správní orgán to však nepovažoval za důkaz vhodný ke zjištění stavu věci, neboť neobsahuje skutečnosti týkající se pracovní neschopnosti Z. K. Pokud měl Z. K. nějaké psychické problémy, kvůli kterým byl v pracovní neschopnosti, tak mu vznikly v souvislosti s probíhajícím rozvodovým řízením, nikoli v souvislosti s incidentem, který měl se žalobcem. Pracovní neschopnost Z. K. nenastala po incidentu se žalobcem (tj. dne 24. 11. 2013), ale až po podpisu dohody o vypořádání společného jmění manželů, která byla uzavřena dne 25. 11. 2013. Uvedený rozvodový rozsudek by potvrdil oprávněnost žalobcových tvrzení. Žalobce vytýká správnímu orgánu nesprávné právní posouzení celé věci, když tvrdí, že z obsahu trestního příkazu Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 12. 2. 2014, čj. 1 T 11/2014-86, vyplývá, že žalobce svým jednáním zavinil dočasnou pracovní neschopnost Z. K. Pokud by bylo prokázáno, že žalobcovo jednání vedlo k dočasné pracovní neschopnosti Z. K. v období od 26. 11. 2013 do 29. 1. 2014, byl by žalobce odsouzen i pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Právě s ohledem na tuto skutečnost nebyl Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR, která je zdravotní pojišťovnou Z. K., přiznán nárok na náhradu škody, který v trestním řízení uplatnila. Neprovedením navržených důkazů byl žalobce zkrácen na svých právech a došlo k nesprávnému právnímu posouzení celé věci, když správní orgán dovodil, že pracovní neschopnost Z. K. vznikla v důsledku žalobcova jednání. Pro to není žádný důkaz.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Česká správa sociálního zabezpečení se k žalobě písemně vyjádřila tak, že v § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění není stanoveno, že by se muselo jednat konkrétně o přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Zároveň v něm není stanoveno ani to, že by se soud musel ve svém rozhodnutí zabývat dočasnou pracovní

neschopností poškozených osob. Orgánu nemocenského pojištění přísluší, aby dovodil, zda v důsledku zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, v posuzovaném případě tedy ke vzniku dočasné pracovní neschopnosti. Okolnost, zda dočasná pracovní neschopnost byla v příčinné souvislosti s jednáním, pro které byl žalobce pravomocně odsouzen, byla orgánem nemocenského pojištění došetřena z moci úřední u příslušného ošetřujícího lékaře, který ve svém stanovisku ze dne 11. 12. 2014 uvádí: „*pracovní neschopnost byla od 26. 11. 2013 do 29. 1. 2014 po celou dobu vedena na diagnózu neurastenie – porucha přizpůsobení, poslední psychiatrické vyšetření ze dne 20. 1. 2014 doporučuje již pracovní schopnost. Rozvod, který proběhl, ho nezasáhl, počítal s ním, o dalších rodinných problémech nám není nic známo. Pracovní neschopnost byla vystavena v přímé souvislosti s napadením a vedena tak po celou dobu trvání. K pracovní neschopnosti nedošlo v důsledku nepříznivého rodinného stavu.*“. Ošetřující lékař, který konstatuje vznik (případně ukončení) dočasné pracovní neschopnosti a vydává o těchto skutečnostech příslušné rozhodnutí, je v pozici správního orgánu. Fakt, že se na vydávání těchto rozhodnutí nevztahuje správní řád, ale jiný právní předpis, je nerozhodný pro skutečnost, že je i tak správním orgánem. Pokud tedy v posuzovaném případě vydal ošetřující lékař vyjádření o okolnostech vzniku dočasné pracovní neschopnosti, jednalo se o vyjádření správního orgánu, který je přímo ze zákona oprávněn vznik dočasné pracovní neschopnosti konstatovat, a je proto zřejmé, že orgány nemocenského pojištění k tomuto vyjádření přihlédly a při přijímání rozhodnutí z něj vycházely. Žalovaná tedy trvá na tom, že žalobci vznikla povinnost uhradit regresní náhradu ve výši vyplacené nemocenské dávky při dočasné pracovní neschopnosti poškozeného Z. K. trvající od 26. 11. 2013 do 29. 1. 2014.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Spor o to, zda se tu postupuje podle soudního řádu správního nebo podle části páté občanského soudního řádu, byl rozhodnut takto: „*I. Rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. II. Samotný kompenzační či reparační charakter hmotněprávního vztahu nutně neznamená, že takový vztah je vztahem vyplývajícím z poměrů soukromého práva (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).*“ (usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014-25).

Žalobce argumentuje tím, že psychické problémy, které zapříčinily pracovní neschopnost, vznikly Z. K. ne v souvislosti s incidentem se žalobcem, nýbrž v souvislosti s rozvodovým řízením.

Pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 12. 2. 2014, čj. 1 T 11/2014-86, byl žalobce shledán vinným, že dne 24. 11. 2013 okolo 10.00 hod. v Českých Velenicích, okr. Jindřichův Hradec, v Nádražní restauraci ve stavu opilosti po předchozí slovní rozepři s poškozeným Z.K. vytáhl z kapsy své bundy revolver Flobert Court ráže 6 mm, který namířil ze vzdálenosti okolo 1 m proti tělu před ním stojícího poškozeného, na jehož adresu prohlásil, že ho zastřelí, avšak po napomenutí ze strany dalších v restauraci přítomných osob z místa vzápětí odešel, jeho jednání však mělo za následek psychické trauma

poškozeného, tedy jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu, a uvedený čin spáchal se zbraní, čímž spáchal přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku.

V uvedeném trestním příkazu se tedy výslovně uvádí, že jednání žalobce mělo za následek psychické trauma poškozeného. Na tom nic nemění, že žalobce byl uznán vinným (jen) přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, nikoli (též) přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Regresní náhrada totiž není vázána pouze na spáchání přečinu ublížení na zdraví. Na uvedeném nic nemění ani to, že poškozená zdravotní pojišťovna byla s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, protože trestní soud je tak za podmínek stanovených v § 229 odst. 1 trestního řádu oprávněn učinit. Správní orgán si naprosto správně vyžádal zprávu příslušného lékaře o pracovní neschopnosti Z. K. V ní MUDr. K. J. dne 11. 12. 2014 jednoznačně uvedl, že rozvod, který proběhl, jmenovaného nezasáhl, protože s ním počítal, a že pracovní neschopnost byla vystavena v přímé souvislosti s napadením a vedena tak po celou dobu trvání. Příslušný lékař také vyloučil, že by k pracovní neschopnosti došlo v důsledku nepříznivého rodinného stavu Z. K. K obdobnému stanovisku lze dojít i na základě údajů poskytnutých samotným žalobcem. To, že se manželé K. ještě před podáním návrhu na rozvod manželství dohodli na vypořádání vzájemných majetkových vztahů po dobu po rozvodu a že rozsudek v řízení o rozvod manželství, které bylo u soudu zahájeno dne 27. 11. 2013, byl vydán již dne 19. 12. 2013 a nabyl právní moci dne 27. 12. 2013, bezpochyby svědčí o tom, že byli se stavem svého manželství srozuměni a rozvod považovali za jediné možné řešení. Za této situace ani zdejší soud nespatřuje v událostech souvisejících s rozvodem manželství nějaký rozhodující faktor s vlivem na vznik a průběh psychického onemocnění Z. K. Lze tak uzavřít, že i správní soud má za prokázanou příčinnou souvislost mezi zaviněným protiprávním jednáním žalobce a skutečnostmi rozhodnými pro vznik nároku na dávku.

Jelikož žalobce tytéž námitky, které uvedl v žalobě, uplatnil již ve správním řízení, je zde možno odkázat rovněž na výstižné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 12. 1. 2015, čj. 44006/000592/15/110/spopav, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 3. 2015, čj. 44000/000822/15/44091010/Nek.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [věta první]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [věta druhá].

K tomu se odborná literatura vyjádřila mimo jiné takto: „*Správní orgán není podle věty druhé komentovaného ustanovení návrhy účastníků vázán a není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést. Není však na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží. Pokud některé z účastníků navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění uvést, proč se tak stalo.*“ [Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 274-275] a „*Tomuto procesnímu práva účastníka odpovídá povinnost nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu*

k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal.“ [Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 249-250].

V přezkoumávané věci jsou důvody, proč nebyl vyžádán rozvodový rozsudek manželů K., uvedeny na str. 2 v odst. 3 rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 12. 1. 2015, čj. 44006/000592/15/110/spopav, a na str. 3 zejména v odst. 7 rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 3. 2015, čj. 44000/000822/15/44091010/Nek. „*Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze, jak dovodil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“ V daném případě se evidentně jedná o třetí z uvedených důvodů, a proto zdejší soud došel k závěru, že správní orgány nezatížily svá rozhodnutí vadou spočívající v porušení povinnosti vypořádat se s navrženým důkazem.

Vzhledem k uvedenému považuje soud žalobcovu námitku za nedůvodnou.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutí soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Jelikož ustanovení o právu na náhradu nákladů řízení před soudem podle úspěchu ve věci neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech nemocenského pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.), soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Řízení ve věcech nemocenského pojištění (včetně rozhodování o regresních náhradách) jsou *ex lege* osvobozena od soudního poplatku [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. února 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková